te houden, en trachten het hem aangedane leed te verzachten, wèg te nemen, o, wat zou dàt heerlijk zijn. Maar dan, even later, als ik denk hòe ik vóór hem zal staan, dùrf ik weer niet. Ik vrees, neen, ik weet zeker, dat hij me zal afwijzen, koel en verachtelijk, misschien wel spóttend! Ik kèn Theo. En dat, neen, nèen, nòòit, want ik ben trotsch, ik zou het niet kùnnen verdragen en ik zou me er steeds tegenover mezelf voor schamen, dat *ik* hèm gevraagd, gesmeekt heb, van me te houden! En dan zou ik hem tòch niet gelukkig kunnen maken, want dit zou altijd scheidend tusschen ons blijven.

Als ik maar hoorde, dat hij er niet zoo erg onder leed, dat hij de kracht had er zich over heen te zetten. Dan zou ik wel geruster worden, al het ik hem dan ook voor altijd verloren... Maar 't is *nu* te laat. Uit mijn droom van triomf ben ik ontwaakt tot de harde werkelijkheid.

2 Juni. — Papa heeft een dokter laten komen. Ik voel me volslagen apathisch. Heb nergens lust in en vit den geheelen dag op de dienstboden, die nu niets goeds meer kunnen doen. Wanneer Papa, die dol op muziek is, me vraagt om wat te spelen voor hem, dan broddel ik zijn lievelingscomponist Beethoven af op een manier, die hem doet vragen er alsjeblieft uit te scheiden . . .

De dokter vroeg of ik soms ergens over peinsde. Ergens over peinsde ... als je iemands geluk verwoest hebt. Maar dat weet hij natuurlijk niet. Ik heb een drank gekregen en moet verandering van omgeving hebben.

Ja.

gesprekken met hem, vraag hem om vergeving . . maar hij blijft me zwijgend aanstaren met dien kouden, trotschen blik vol verwijt . ...

Als ik staar over de blauwe zee, waar de zon breede banen vloeiend zilver op toovert, duikt plots uit de golven zijn gelaat, nu eens met een smeeking in de oogen, dan weer

mijn trotsch gemoed. Het mat mij zoo af; ik gevoel me zoo moe. Ik zie er slecht uit, al de gasten hier zien mij medelijdend aan, maar ik voel, dat wanneer zij wisten, wat ik gedaan had, dan . . O, neen, niet aan denken! 'k Wil, ik wil er niet aan denken hoe ze me allen dan vol afschuw zouden aanzien. Ik moet zelf mee werken en wat vroolijker worden, zei de dokter vanmorgen . . . Als ook hij wist . . dan zou ook hij weten, dat ik niet meewerken kàn, dat ik niet vergeten kan, niet wil. Want ik wil niet gelukkig worden, zoolang Theo ongelukkig is.

Maar dat gezicht . . zie, zie, daar is het weer, daar in dien hoek . . . Theo, Theo, vergeef me, laat me met rust, ik smeek je . . ik heb zoo'n spijt, zoo'n hevige spijt en wroeging. O Theo, word gelukkig voor mij, ik smèek je erom, geef me mijn rust terug, ik smèek het je . . . Zie, ik lig op mijn knieën en ik smeek je om genade, om vergeving voor wat ik je aandeed. Theo . Theo . . . .

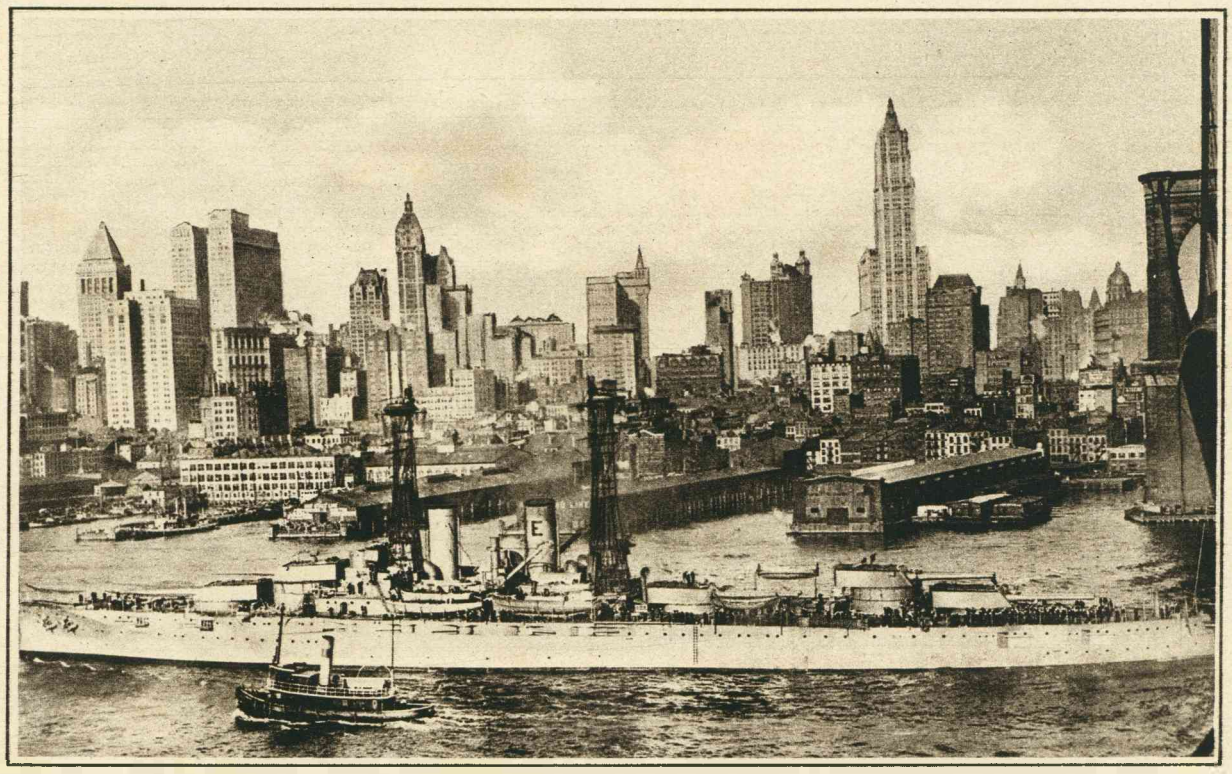
Napels, 13 Augustus.

Toen ik den laatsten keer in mijn dagboek schreef, ben ik flauw gevallen, maar gelukkig weer gauw bijgekomen, anders hadden ze mij misschien vóór mijn dagboek gevonden en was alles uitgekomen . . . . . Dan zou niemand me misschien meer aankijken . . .

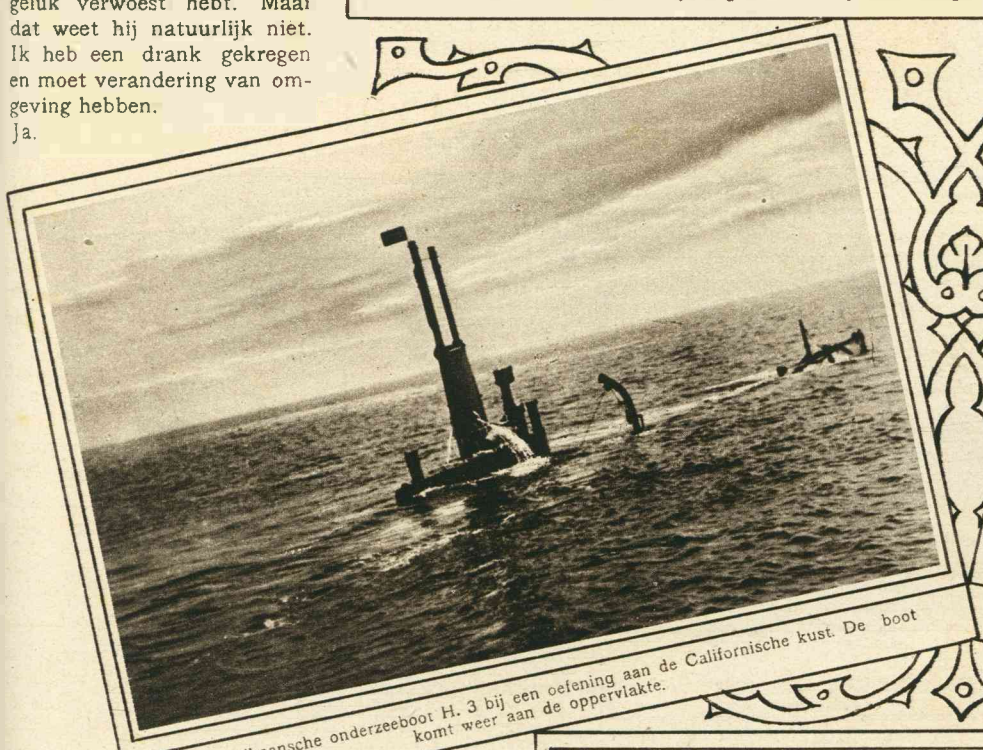
Ik lig nu te bed, mag voor den dokter niet opstaan. Maar het kan me niets schelen, alles laat me onverschillig. Hij heeft Papa geschreven, dat het beter zou wezen, indien ik weer terugging naar huis, want dat ik wellicht heimwee heb . . . . .

Ja.

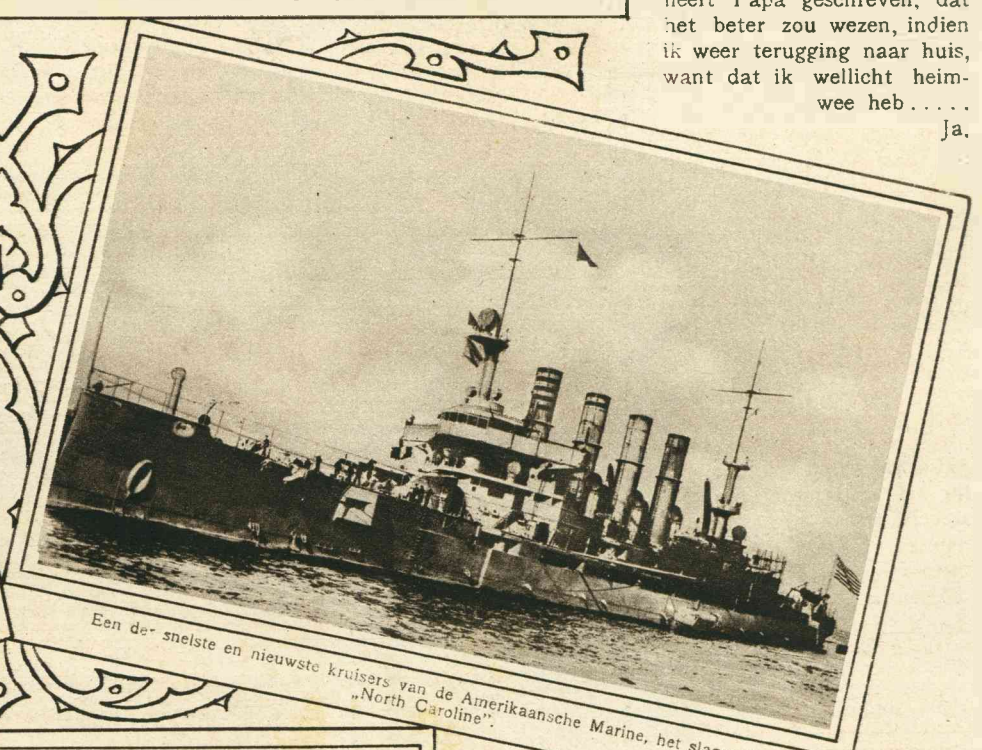
AMERIKA'S STRIJDKRACHTEN TER ZEE

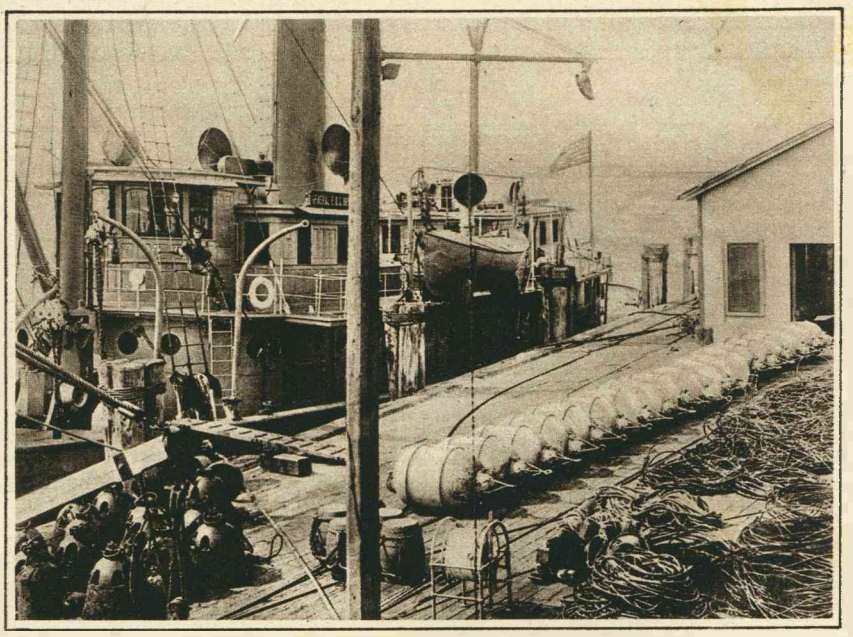
Het onlangs van stapel gelooopen Amerikaansche oorlogsschip „New York", ter gelegenheid van zijn proefvaart gefotografeerd op 't oogenblik dat het onder de Brooklynbrug doorvaart. Op den achtergrond het Woolworth-house, het hoogste gebouw der wereld.

De Amerikaansche onderzeeboot H. 3 bij een oefening aan de Californische kust. De boot komt weer aan de oppervlakte.

Een der snelste en nieuwste kruisers van de Amerikaansche Marine, het slagschip „North Caroline".

Amerikaansche onderzee-mijnen, benevens kabelmateriaal, dat aan de mijnen bevestigd wordt, om deze eventueel van land af tot explosie te brengen. Daarnaast een mijnenlegger op de marinewerf te Brooklyn.

verandering van omgeving . . . ik wil óók vergeten. Maar ik kan het niet . . . Die wroeging, die wroeging . . . ieder uur denk ik aan Theo.

16 Juni. — In langen tijd niet geschreven, maar wel veel gedacht. O ja, den geheelen dag denk ik, denk ik aan Theo en hoe het eens tusschen ons had kunnen wezen.

De dokter dringt erop aan, dat ik naar Italië zal gaan. Verandering van omgeving zal mij wel goed doen, zegt hij. Hij zal er met Papa over spreken, want ik mòet weg, volgens hem.

18 Juni. — Papa vindt het natuurlijk goed dat ik naar Italië ga. Hij zal me wegbrengen en ook een paar dagen blijven. Volgende week vertrekken we. Ik ga naar Napels . . . om te vergeten, wat ik niet vergeten kàn . .

Napels, 20 Juli.

Ik ben nu al langer dan twee weken hier . . . . en ik gevoel me natuurlijk nog niets beter. Ik wil ook trouwens niet beter worden; zoolang ik niet zeker weet, dat hij, wien ik het geluk ontroofd heb, het teruggevonden zal hebben, wil ik ook niet gelukkig worden.

Met niemand hier bemoei ik me en de jongelui, die als vlinders om me heen dwarrelen, verafschuw ik . . Ik wil ze verafschuwen omdat ik lijden wil voor het vreeselijke onrecht dat ik gedaan heb. Ik slaap 's morgens lang en ga vroeg naar bed 's avonds en overdag denk ik aan Theo . . ik leef met hem, houd lange, hartstochtelijke, wanhopige

vol koele gereserveerdheid en verachting. . . Als ik, midden in den nacht, wakker wordend uit een onrustigen slaap, waarin ik droomde van hem, in het duister lig te staren, dan kijken twee smeekende oogen mij droevig aan en vragen, vragen . . . hoe ik toch zoo wreed heb kunnen zijn om zijn geluk te verwoesten door een gril van

heimwee heb ik, maar niet naar huis, doch naar Theo, naar dien armen goeien Theo. O, kon ik aan zijn borst mijn verdriet, mijn wroeging en spijt uitschreien, uit zijn mond het woord „vergiffenis" hooren.

Het is haast niet te dragen, dat groote gevoel van schuldig te zijn aan het ongeluk van één, dien je liefhebt . . . Het is zoo zwaar, om het alléén te dragen, maar ik durf het niemand zeggen, want ze zouden me voortaan schuwen . . . Kon ik maar sterven . . . o, ja, de dood lokt mij aar . . . vergetelheid vergetelheid, niet meer denken maar altijd stil te liggen in de donkere koelheid der aarde . . .

Napels, 21 Augustus.

Vandaag van Papa een telegram gekregen, dat ik morgen al naar huis moet komen. Hij maakt zich erg ongerust over mij en smeekt mij toch te zeggen, wat er aan mankeert. Maar ik kàn, ik dùrf het niet zeggen . . . Het is zoo vreeselijk, dat ik dien goeien Vader nu ook nog verdriet moet aandoen, Vader, die sinds den dood van Moeder al nooit meer vroolijk is geweest. Wat heb ik nog ooit voor goed in mijn leven gedaan? Waartoe moest ik eigenlijk geboren worden? Alleen om te doen lijden? Vreeselijk, vreeselijk, ik ben bang voor mezelve . . .

4 September. — Ik ben weer terug . . . . allen, vooral Vader, die lieve, goeie Vader, doen alles voor mij om me op